

1418°

fff

P389

13.

T a

Wulf a Shodžnosz

w e

Krystušu Žesušu,

Potraž nam

1418° 777

we ſwiatej chčzenzy ſchenkowana je,

do ſerkej reczje pſchelozena

wot jeneho,

Eiž rad druhim te ſchazn ſwiateje

chčzenzy zyt ſnajomne ſcžinicž,

teſch ſam ſa teſame ſo

Žesuſei Prozuje Džakomini Vycz.

w Budyschini,

czischane poſa Jurja Gottholda Monſy;

1791.

Moj pscheczelo.

Sak sbožni hacž čzi kſcheszijenjo ſu, kotsiz wſiwjatej cheženzy ſo Kryſtuſa ſu woblekli, a ſtym trojeniczkim Bohom tiverdžje ſjenocženi; tak nesbožni woni budža, dñž pſchi wetſchich ljetach ton ſ Bohom ležinenn ſlub (ſo ſu ſo jemu ſczjetom a ſduſchu kſlužbi ſlubili, čertej a rječam pak ſo wotrekli) pſcheſtupja pſches wjedominne rjechi pſchecživo ſwjedominju. Pſchetoz tak woni Boha wot ſo storcja, te ſloſſje roſdžjela naſ a naſcheho Boha, Ef. 59, 2. Ton ſhwjaty Duch ſdaluje ſo ſlych ludži. Sap. 1, 5. a poddadža ſo čertej a ſwjetej kſlužbi tych rječow, pſhetoz ſchtuž rječh czini, ton je ſczerta, I. Jan. 3, 8. O nesbožne pſhemjenenje! Bože džjecži budža džjecži teho čerta. O nedžakomne ſtiworenja! Kiz wo tajku jim wſiwjatej cheženzy ſchenkowanu ſbožnosz nerodža.

Njekotrnyh tajkich nedžakomnyh ſazperjow Boha, a jeho jim we cheženzy ſchen-

schenkowanej nadn, wostaji Boh wczer-
towskej mozy, kotrejuž woni ho sami
samipaschnje oddali ſu, a tornie jich spra-
weho ſuda wjich rjechach borsy do ſata-
maſtiva. Ton najwetschi thel tñch ſa-
mym pak wabi Bože dothoczakanje, wele
wele liet husto, hacž bñchu ſafio zyli ton
ſlub teje chczenizy wobnowicž, to je, ho
zylje Bohu peddacz ſewſchjem, ſchtož wo-
ni ſu a maju: a ho zyli čertej a rjecham
wotrez; hacž bñchu zyli ſpomnicž, ſe-
ho ſu wupanyli a počutu cžinicž, Act.

2, 5. Kotrez wabenje ho stane psches
Bože ſtewo; (lasowane abn poſluchane) psches ſnužkomne ſchtraſowanje teho kuſ-
ſateho a napshecžiwo recžazeho ſwie-
domija: Psches kſchiz, psches dobroth, a
na ſchelake druhe waschnje. O! kak wo-
wa ton ſwjerny Boh, kiž na tñch ludži
ſkaženju ſpodobanje nim, ſtajnje: Rocž
ho ſafio, rocž ho ſafio, da ho ja nochzu
na tebe njewacž. Jer. 3, 12.

Njekotsi wobnowja ſafio borsy, dru-
ſu poſdžischo ton ſlub ſwjatej chczenizy,
a rocža ho kBohu, wot kotrehož ho bje-
chu wotwobrocžili; na ton najwetschi
thel pak dyrbi Boh ſkoržicž: Ja ſym
zył was ſromadžicž, (kpokucži a kwo-
bnowenju teho ſluba ſwjatej chczenizy,

psches ſſkoivo) jako pata ſwoje kuriatka; ale wy ſze nechali. Matich. 23, 28. Woni wostanu we ſlužbi teho czerta, ſwojeta a tych rjehow ſwoje žiwe dny, a budža subeni, aby psches ſechnosz, ſo ſo ſa dobrnych doſz džerja, aby dokelž, jako wotrocžy tych rjehow, te rjehi tak lu- buju, ſo ſo jim nemožna wjez ſda bycž, ſo tych ſamych wostajicž.

Njekotsi budža ſapschijecži a poſnaju, ſo nimaju Božu nadu, kotruiž wchczen- zy doſtali bjechu; a dokelž wedža, ſo jim ſchitka nada teje chczenzy psches tu wjeru do Krystuša ſaſo ſchenkowana budže: a tefch ſkyſcha, ſo predn tajkej wjery to ro- ſkacžje predn hicž dyrbi, kotrež pola nje- kotrnych tak wulke je, ſo woni ſivele taw- ſend ſyſami ſwoje rjehi woplakuju, psched nimi jyſz a ſpacž nemoža, zylje wo- ſknu na žiwoči a tak dale: da wosmu ſe- bi tajke dobre dusche, kiz ſwoje rjehi wu- trobnje hidža, tajkich, kiz ſu wulke roſka- rzje rjehow mjeli, kheremplej a mjenja, dyž woni tefch tak daloko pſwindža, da bu- dže ſo ta wjera do Krysta namekacž. Woni ſo tehodla martruju ſtym roſka- rzom a ſe ſyſami; woni potajnje mjenja, ſo ſo te rjehi dyrbja Bohu wotpłakacž, a ſo dyrbja ſtej pokutu ſa te rjehi doſzczi- nicž,

nicz, a zedža stem, mi šo sda, Bohu tu
wjeru wotmuczicz: (kotrež možno neje.)
Teħodla budža tajke dobre duschje wot sa-
konja cżwjetowane, nemoža jemu nidže
doszczinicz, hacž runje rad zedža, panu
pschezo sažo do riechow, a bječhu ſebi
prjotksali, so nochzedža, a dokelž žane do-
wjerenie k Krystuszej nimaju, da šo wone
psched nim boja, nedostanu žadyn loscht
kde bremu, ale nucža šo ktemu ſamemu.

Skluscheschli ty bes tajkich luba du-
scha, da dyrbisch wedžicz, so Boh neda
ſchitkim jenaku mjeru teho roſkacža, won
ma tefch tudn, kaž wdruhich ſkutkach, ne-
ſwjasanej ružy; ſolinichto ſa jedyn jenicžki
rječh nemože doſz cžinicz, nech je jemu žel
tač jara hacž ze: ale to wodaczje ſchitkich,
ſchitkich rjechow doſtane won zylje darmo,
pſches tu wjeru do Krysta, kotrež ſau-
ſchitke rjechi je doſz cžinit. Teħodla, jeli
so pſches Božu nadu tač ſtobu steji, so
cži ſchje twoje rjechi žel ſu, ty je wutro-
bnje hidžisch a by zyl, so bječhu šo nestale,
ſaklejesch je na wjeczne, a nochzesch je ni-
dn wjaze cžinicz; da pſchimaj ſa Krystuſ-
ſom, njetk je prawy čas, predn niz, wjer
wjeszje, so tebi kudemu wulkemu rjesch-
nikoj ſchitko, ſchitko je wodate, pſches
jeho czerpenje a doſzczinenje, zylje darmo

a betwſchej twojeje ſaſtuſb̄, pſchetož th
masch Bože ſlubenje wſtovi: Dyž ſo
besbožny wobroczi wot ſchitkich ſivo-
jich rjechow, da dyrb̄ ſiwy bycž, žanych
jeho pſchēſtupenjow nedyrb̄ bycž ſpom-
nene. Ezech. 18, 21. Uly budžemy bes
ſaſlužby (zylje darmo) prawicžineni,
ſBožej nady, pſches Krysta. Romſk.
3, 24. Czin tajkim ſlubenjam Božim tu
czesz a wjer wjesze, ſo th nijetk zylje pra-
wn ſi pſched Bohom, hacž runje ſam
we ſebi ſi hubeny rjeschnik; wjer wje-
ſzie, ſo čzi ſchitka nada ſiwjatej čeženzy
ſaſko ſchenkowanā je; buež weſelny tajke-
ho nadneho ſchenkowanja dla; loſkaj te-
je dodrothy dla twojego najlubſchego Je-
ſuſa, ref: Ja ſo weſzelju wtym Kne-
ſu, a moja duſcha ſraduj ſo wmojim
Bohu, pſchetož won je me woblet ſſu-
nu teje prawdosze, Es. 61. Moja du-
ſcha poſbjehuje teho Knesa, a moj duch
ſraduje ſo wBohu mojim Sbožniku.
Luk. 1. Moje czieło a duſcha weſeltaj
ſo wtym ſiwyem Bohu. Ps. 84. Kotriž
me nedostojneho, zylje darmo, kſwojemu
lubemu džieszu a herbej je horesal.

Laj, tajka wjera budže twoju lubosz
ktivcjeniu tak ſmijelnemu Bohu a Sbož-
nikej ſahoricž, th budžesch nijetk ſiweſeljom
Božu

Božu wolu czinicž, ton rjeh budže cži
schjednje bole pschečjewny a budžesch kož-
dy džen swetschej mozu ten ſlub ſvjatej
chczenzy ſtwojim Bohom wobnowicž.
Ktemu pomhaj tebi ten ſvjerny Boh,
psches Jesom Krysta, wkoſtrymž ty psched
nim spodobny sczinenn ſu, Hamen!
Beschlí temu džakomny bnež, kiž cži tu ra-
du dat je, da modl ſo k Bohu sa neho.

1.) Moj luby kſchessijano, tak a na koho ſy
ty chczeny?

Ta ſym ſwodu chczeny, wthm meni Bo-
ha Wotza, Gsyna a ſvjateho Ducha.

2.) Je wſvjatej chczenizy bes tobu a bes Bos-
hom ſlub sczineny?

Haj, psches chczenju ſo stane ſlub dobres-
ho ſwjedomnia ſ Bohom, psches to horeſtaczje
Jesom Krysta, kiž je kprawizy Bozej, potem,
jako horeſtpit je do nebes. 1. Piet. 3, 21.

3.) Uta cžo gruntuje ſo twoja ſbožnosz, kiž
cži wchczenzy je ſchenkowana?

Na Jezuša mojego ſbožnika ſmercž, hore-
staczje, knebjustpiczje a ſedjenje kprawizy Bozej.

4. Kaha tak?

1.) Krystus je ſe ſwojej ſmercžu ſa rjeh
ſapłacžik, ion ſahubit a wujednał, tu wjecznu
prawdosz a ſbožnosz pał ſałkužit. 2. Se ſwo-
jim horeſtaczom je won wopokaſał, ſo je ſo Bo-
hu ſa rjehi doszczinenje ſtało, ſo ſu njetk ſchizy,
kotsiž we Krystušu Jezušu ſu, wot rjehow prawi-
czeni. 3.) Tajka mož tej ſmercze a horeſtaczja

Krystuſoweho, je położena do światej chęciennych
a budże kojdemu chęciennemu ta śmercz Krystuſowa
sewſchjemi płodami schenkowana: Rotsiz
ſu na Jesom Krysta chęci, czi ſu na jeho
śmercz chęci. Romſk. 6, 3.

5.) Schto je czi Boh we Kryſtuſu pſchi twoſ
jej chęcienny ſlubil?

1.) Go ze moj Boh byc̄, sewſchjem ſchtož
won je, ma a samože. Won praji: Ja Boh,
ſym twoj Boh. Ps. 50, 5. To je: ja zu ſo
pſchecžimo tebi wopokaſac̄ jako Boh, a na tebi
cžinic̄, ſchtož Jane ſtwarenje nemože cžinic̄. 2.)
Go ze moj nadny Boh a Wotz byc̄.

6.) Rajkich ſchazow mam ja ſo ſtaſkeho ſlu-
benja Božeho troschtowac̄?

1.) Go ze me Boh wotzowſy lubowac̄ a
wobstarac̄. 2.) Moje modlenje wuſkyshec̄.
3.) Moje priotsac̄je žonowac̄. 4.) Me nadnje
pſchepuſchcžic̄, dy bych ſo ſe ſlaboszu podſunył.
5.) Me ſteho hubenſtwa do nebeſkeho kraleſtwa
ſac̄.

7.) Schto je czi Boh Ssyn ſlubil?

Go ze moj ſchehomožny ſbožnik a wumoz-
nič byc̄.

8.) Rajke ſchazy masch ty ſtuteho ſlubenja:

1.) Go ze mi ſwoju zyku prawdosi ſchen-
kowac̄, ſo bych we nej derje pſched Božim ſu-
dom wobstał. 2.) Go ze jako moj woschimijesch-
nič, ſo samne bes pſchecžac̄a kſwojemu Wotzei
modlic̄. 3.) Jako moj Fral, me pſchecžimo
cžertej, ſiwjetej a cžieſej ſchuzowac̄. 4.) Som-
nu ſjenocženy byc̄, jako winowy penk ſhatosa-
mi

mi a mi schelku Božu mož, Eiž fizivenju a fBo-
žei ſlužbi ſluscha, ſobudžielicž. 5.) Me ktej zyr-
kwi, Eiž wojuje, a do tamnej Eiž dobýva, hore-
ſacž.

9.) Schto je čzi ſwjaty Duch wchęzenizy
ſnady ſlubit:

So ze me možne troschtowacž a wuſwecžicž.
10.) Rajčich ſchazow mamy ſo ſtaikeho ſlu-
benja troschtowacž:

1.) So ze wemni býdlicž a plodžicž poſu-
tu, wjeru, modlenje, luboſž, nadžiju itc. 2.) So
ze teho stareho czloweka, abn ton pſchinaronđe-
ny rjech, pſchezo dale a bole poſlocžicž. 3.) Te-
ho nowego czloweka (to nowe bojske waschnje)
pač poſylnicž. 4.) Me troschtowacž a možne-
ho ſchinicž wmojej proz̄ a džjeti. 5.) Wmojim
Pſchizu a týſchnoszi, woſebnje wžinertnej nuſy
a me napoſletek do nebeskeho Fraleſtwa nuzwesž.

11.) Schto pač ſy ty temu trojenicžkemu Bo-
hu ſlubit:

So zu jeho poſluſhne džjecžo bycž, a wo-
ſebnje: 1.) ſo ſtwoje žive dny wotrez czertej a
ſchitkim jeho ſkutkam; mojemu hegen rjeschneſmu
cžjelu a jeho loschtam a žadosszam; temu ſtemu
ſwjetu a jeho nemidrosszam. 2.) So zu wjericž
na Boha Wotza, mojeho ſtworiciela, na Bo-
ha Gsyna, mojeho wumoznika, na Boha ſwja-
teho Ducha, mojeho wuſwecžera, tesch ſo zu
wtajkej wjeri wobſtajni wostacz wſlych a dobrych
dnjach. 3.) A ſo zu wtajkej wjeri ſwjate žime-
nje wesž po Božich kaſnjach.

12.) Je tesh keschesijanej možne, taški ſlub
džeržecž?

Haj, psches tu mož Božu, kofraž jemu
budže ſchenkowana.

13.) Scžim ty to wopokaiesch?

Stein, dokelž Boh wthym ſlubi teje chčen-
zy nemožne wjezji nežada, so by čłowiek Janeho
rjecha nemiel a nečuł we ſebi; Alle to won ža-
da, so by won te žadosszie teho cjiela kſchijowak
a morit, to je: do nich nesivolit, nespodobanje
na nich mjeł, a tehoodla ſdychowak: Moj Kne-
že Jesu, twoj hamt je, so by te czertowske
ſkutki ſkasył; Ty widžischi kajka rjeschna ža-
doss ſo njerč wenini hiba: Tehoodla proſchu-
ja, ſahub ſchak wenini ton ſly ſkutk, a ſtwor
wenini ſwujate myſlje a žadossje.

14.) Rajke ſlubenje mamy my wot tajkej na-
dy Božej, kiž nas wufwecžicž ze?

Ezech. 36, 26. 27. Ja zu wam nowu
wutrobu dacž a zu noweho ducha do was dacž,
a zu tu kamentu wutrobu ſwascheho cjiela ſacž,
a zu wam mjaſnu wutrobu dacž. Ja zu moje-
ho Ducha do was dacž, a zu ſežinicž, so budže-
cje we mojich kasnach kodičecž a moje prawa džer-
žecž a po nich cjinicž.

15.) Schto praji Dokter Luther wot tajkich
ſchazow teje chčenzy?

Lube džiečjo, dyž Luther ryczi, da mol ja
melszecž, pschetož won ryczi se žiwemi a možne-
mi ſłowami tak: Ta chčenza je połna trosch-
ta a nady, tak so jo nebjo a ſemja nemože
wopschijecž. Pschetož nichko nebudže chče-
ny,

ny, so by był bohaty a moźny 'fjerschta, ale
so by sbożny był. Sbożny bycz pał niczo
druhe neje, hacż wot rjehow, cżerta a śmer-
cże wumozeny, do Krystusowego kralestwa
pschindż a snim wjeczne žiwy bydż. Rsches-
sijan je binajki čłowiek hacż drusy ludżo.
Pschetoz won ma wodacżje rjehow, Božu
nadu, teho zyłego Krystusa a świątego Duz-
cha sewschjemi jeho darami. Haj won je
wobleczeny stei zyłej majestetu a kraſnosszu
Bożej. Tehodla ma kojzdy Rschessijan śwo-
je žiwe dny doss wuknycż na tej chczenzy, so
by wedzik a wjerił, schto wona pschinesy,
a što snej troschtowacł a posylnił, dyż jeho
rjehi a świedomije wobczežuje. Pschetoz
my niczo kraſnische na cijeli a na duschi' ni-
mamy, dokelż my psches to jeno śweczi a
sbożni budženy kotreż my psches niczo druhe
dostacż nemožemy. Każ pał ton Rnes Je-
sus, ton nadny stoł, tehodla neczeke a ne-
pane, dy bychmy runje niy što podſunyli a
ſrjeschili: Tak tesch wostanu jeho schazy a
dary wobstajne. Komuż jedyn mol wchczę-
niwy wodacżje schenkovane je, temu wostane
schjednie czaš živenja schenkovane, tola tak,
so bychmy teho stareho čłoweka sjeho pło-
damy psches świąteho Ducha morili.

Tajkej wulkej sbożnoszje dla, a teho ſluba
świątej chczenzy dopom što schjednie; Psches to
budże twoja snoveho narodzena Duscha, we do-
wierzenju k Bohu, we hidženju rjehow a we horzossi
tej Bohabojosze schjednie posylnena,

Taj-

Tajku wulku tebi wchczenju schenkowanu sbožnoſt mojegh ty schiedniſi rano wmodlenju twojemu Bohu prjotkness.

Dyž rano wotzuczhisch, da spomn najpredn na Kryſtuſhowy kſchiz a ſmercž. Pschetoz Kryſtus naſch Knes je ſe ſtwojej newinowatej ſmercžu na kſchizu, ſchitko poſleczje mot tych wjerjažnych prečſat, jim žonowanje ſaſluziſt a ſchenkuje juń teſch to ſaſluzene žonowanje. Tehodla ſdychui:

Psches twoj kſchiz a ſmercž, pomhaj mi teſch dženſha lubn Kneže Božo!

Na to ſtup ponižnie, nuternje a ſdobrem do- wjerenjom psched jeho woblecžo, aby jeli ſo ſam by, pan na ſtwoje kolena a rek:

Wteim meni Boha Wotza, Šsyna a ſwjateho Duha, Hamen!

Ja pschindu wijetsiſchej ranschej ſchtundži, ja- ko twoje džecžo ktebi, mojemu ſwjernemu Wo- tzej a troſchtuju ſo teho wjeczneho nadneho ſlu- ba, do kotrehož ty me psches ſwiatu chczenzu ſy horesak, a ſo mi zylje ſchenkowaſt, ſewſchijem ſchtož ty maſch a ſamožesch. Ja ſo teſch ſtobu kwalu, kaž kral David, a praju: Božo, ty ſy moi Boh, rano wotzucžu ja ktebi, mojej duschi ze ſo picž po tebi.

Pschetoz I.:) Ty c Božo Wotze ſy moi nadny Boh a Wotzez a ſy ſlubil, ſo zech me twoje džecžo lubowacž a wobstaracž; moju modlitwu iuſtyshecz; moje prjotkſacžje žono- wacž; me nadnje pschepusheczicž, dy bvh ſe ſlabos ju panył: Haj, dy by me čert, ſwjet a) moje čjelo kpadu pschinesklo, ſo zech mi psches poſku-

pokutu sašo horepomhac̄; a me napoſletk ſtu-
teho hubenſta do nebeš pschiwes̄.

Teſhodla, Kneže Božo nebeſki Wotze,
ſpomi na to, ſchtož ty mi ryczak ſi, a dopeln
teſch dženſ twoje krafne ſlubenje nami. Bydž
teſch dženſa moj nadny Wotz, lubuj a wobſta-
raj me, ſo by ſo mi na duschi a na czjeli derje
ſchło, wuſchlyſch moju modlitwu, teſch tu njet-
ſiſchu, daj ſo mojemu kſcheszijanskemu prjetſa-
cžu teſch dženſ derje radzic̄, a daj mudroſz, mož
a ſbožje ktemuſamemu; pschepuschc̄ me, dyrbjal-
li ja pañc̄, dokelž hiſhcze ton rjech weimni byd-
li. O Kneže newopuschc̄ me a newotčen ruku
wottemne. Napoſletk ſmi me ſteho hubenſta
ktebi do nebeš, ſo ja twoje džeczo, pschi tebi
mojim Wotzu bých wjecznje wostał.

2.) Ja ſo dale troſchtuju, ſo ty moj Žeſu,
ſo mi wmojej chczenzy ſy ſchenkowat, jako moj
ſchehomožny ſbožnik, a ſy mi ſlubil, ſo zech mi
twoju žyku prawdoſz ſchenkowac̄, ſo bých we nej
psched Bohom wobſtał; ſo zech me jako moj
woſhimjeschnik, psched Bohom ſastupic̄; me,
jako moj kral ſchuzowac̄, ſo by me žadny ne-
pscheczel ſtwojej ruki newutornyl; ſo zech ſo
ſomnu ſjenoczic̄, jako ton winowy penk ſhalo-
ſu a mi ſchelaku mož, kiz kBožej ſlužbi potre-
bam, ſobudzielic̄; a me na poſletk ſtej žyrkwje
kiz wojuje, do tej kiz dobýwa, horesac̄. Moj
ſtwerny ſbožniko, dopeln ſchač teſch dženſ tajke
ſlubenje namni: ſchenkuj mi teſch dženſ twoju
prawdoſz, twoje ſtwjate podjecze a narod, kru-
jednanju mojego neczisteho podjecza a naroda;
ſchen-

schenkuj mi twoje dokonjane swjate živenje, sa moje nedokonjane, twoje rany a frej, sa te rany mojeho swiedomnja.

Moj Boschimjeschniko, prosch tesch džens twojeho nebeskeho Wotza samne, so by mi schje rjechi wodat a mi swjateho Ducha dat, so by me troschtowat a wedł. Moj kralo schuzuj me tesch džens pscheczimo čertej, swjetej a mojemu rjeschnemu čjelu. Sienocz so somnu, jako winowj penk shałosami a daj mi schelku twoju mož, Ewedzenju pobožnega živenja, smi tesch me junu na mojim konzu, do twojeho kralestwa, Hamen.

3.) Ja so troschtuju napošletk, so ty Božo swjaty Duch mi slubil by, so zesch me troschtowacj a wužweczicj; wenini bydlicj a pokutu, wjeru, modlenje a druhe poczinki płodzicj; so zesch teho stareho hadama schjednje wemni moricj a teho nowego čloweka posylnicj a me schjednje k Božej podomnoszi wobnowicj; me troschtowacj we mojim džjeli, przym, czerpenju a smercji a me junu do wjeczneho weſelja pschimesz.

Ja so weſelu twojeho kražnega slubnenja a proschu poniznje, doveln tesch džens namni twoje nadne slubnenje. Wydl tesch džens ton zyly džen wemni, a daj mi prawu pokutu, wobstajnu wjeru a nuterne modlenje: potlocj tesch džens wemni teho stareho čloweka, to je, schitku sechernosz, ſampaschnosz, ljenosz we twojej službi, hordosz, njew, nepotsiwosz, neprawdosz a newuzitne ſtowa. Posyln pak me na tym nowym čloweku, so bych tebi pschezo podomnischki był we poniznoszi a wjernoszi.

Trosch.

Troschtuj me wmojim kisalem džielii stem,
so moj Jezus zizeczi ljet domach, polschworta ljet
we předarskim hamci a wošomnacze schtun-
dow we ſwojim poſlenim wulkim czerpenju, ja-
ra wele a ſwjernje dželat je.

Troschtuj me wmojim kſchizu, so to je ton
pucz krafnowsi; wmojim poſlenim ſmertnem bje-
dzenju, so moja ſmerc psches Kryſta ſmerc je
do czecheho ſpanja pschewobroczena a ton psche-
ſtup do nebeskeho kralestwa; wtajkum troschtci
wedz me dom kmojemu Jezuſej, so bych jeho
krafnowſz woladat a wjeczne wuziwał, Hamen.

Ty trojeniczkı Božo, tyſhy Boh a nižczlo-
wek, ty zech a budžesch twoje ſlubenje namni do-
pelnicz. Pschetoz ty prajisch ſam: ſkere budža
hohry ſo nucz a horki ſo ſroczicz, ale moja na-
da nedyrbi wottebe ſo roczicz a ton ſlub mojeho
mjera nebudze ſo wottebe precz nucz.

Zehodla wotreknu ja ſo ſyłej wutrobu na
dženſa a na wjeczne czertej a ſchitkim jeho ſkut-
ſam, mojemu rjeschnemu czieku a temu ſwjetej,
tesch ſchitkim jeho loschtam a besbožnoszam. Ja
nochzu cjinicz po mojej hegen rjeschniej woli, ale
twoja wola Kneže, stan ſo: Ja nochzu pyttacz
moju hegen czesz, wuzitk a loscht, ale tu czesz, ſo
ſym twoje džeczo a herba, to bohastwo twojej
nadu, ſo ja mam džiel na Jezuſowej ſaſlužbi,
ton loscht na tebi a na twojim ſłowi zu ja pyt-
tacz, moj Božo! Psihi tem ſdžerž moju wutrobu,
moj Božo, hacz do poſleneho ſvozneho ſkon-
czenia, Hamen!

Rrotke

Krotke schjedne wobnowenje teho ʃluba ʃwjateje chczenzy.

Najslubski Božo, we ʃwjatej chczenzy wotrefnemiy
mij so rjecham, haj schitkim rjecham, so žann sdobrej
wolu wobendž nochzemij, ale žemij so psched schitkimi
schitkimi ʃwjernje ladacž; dokelž so pak to wot mało,
ach jara mało ludzi stane; ale woni czinja kampasch-
ne rjechi, najbole sjanje, czi hejchlerjo pak potajnje;
jedyn lada na druheho a mjeni, schtož drusy czinja, to
moža woni tesch cžinicž: Da ja steho posnaju, so tym
ludjom najbole jich chczenza nicž nepomha, a budža
satamani, kaž jim tesch moj Jesuš prajit je so mało
ton wuski pucž knebeſsam namekaju. Sa tajke pos-
snacžje ja so czi džakuju moj Božo, pschetož to posnacž
je hužom wulka nada. Nochzndža da drusy kšwojemu
nesbožu wopomnicž, schto su Bohu ʃlubili; da zu to-
la ja to stajnje wopomnicž, a ton ʃlub džeržecž siwo-
jej pomožu, (smol dokelž ty mi Jesu te rjechi, so sym
predy tajki ʃlub łamał, wodał sy) dy by tesch me ton
sy ʃwjet hidžil a schpottował. Ja so snoweho wot-
refnu cžertej, schjem rjecham, slem towarziswam a schit-
kej ljenoszi kdobremu; ʃlubju so pak tebi Božo, two-
ju wolu zu ja cžinicž, ktebi so modlicž, twoje kłowó
lubowacž a rabsjo ſam bycž, hacž so kym slym džer-
žecž. Ktemu pomhaſ mi moj Jesu, ktemu sbudž me
moj Jesu, sczin me schjedne horzischeho we dobrym,
moj Jesu, ach moj Jesu, czin jo, haj ty budzeschi jo
cžinicž twojej cžesze a mojej ſbožnosze dla, Hamen,
moj Jesu, Hamen!

